

Küçük Alageyik

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Alageyik

Aysel Banu YAVUZAL

Yumuşak yosunların yeşil bir battaniye gibi büyüdüğü sıcak bir orman açıklığında küçük bir alageyik yaşırdı. Sıcak kahverengi tüyleri krem beyazı beneklerle kaplıydı ve iri, yumuşacık koyu gözleri vardı. Küçük tomurcuk boynuzları minik dallar gibi yukarı uzanıyordu. Boynunda, üzerinde küçük kırmızı bir sonbahar yaprağı tılsımı olan ince, örgülü bir ot tasma taşıyordu. Küçük geyik sık sık açıklığın kenarında durup diğer hayvanların oynamasını izlerdi.

Küçük alageyik kendini utangaç ve güvensiz hissedirdi. Tavşanlar zıplayarak geçtiğinde bir çalının arkasına saklanırdı. Kuşlar şarkı söylediğinde uzun kulaklarını indirir ve sessiz kalırdı. Onlara katılmak isterdi ama ince bacakları endişeyle titrerdi. "Ya beni sevmezlerse?" diye fısıldardı kendi kendine. İç çektiğinde tasmaındaki kırmızı yaprak tılsımı hafifçe sallanırdı. Diğer orman canlıları gibi cesur olabilmeyi dilerdi.

Serin bir sabah, altın yapraklar süzülürken küçük geyik minik bir hışırtı duydu. Bir eğrelti otunun altından, avuç içi büyüklüğünde büyülü bir fındık faresi çıktı. Başında minik bir meşe palamudu şapkası vardı ve altın otlardan örülmüş küçük bir çantasını taşıyordu. Kocaman yuvarlak kehribar gözleri pırıl pırıl parlıyor, bıyıkları ışıktan hafifçe ışıldıyordu. "Merhaba!" diye ciyaktı. "Bir sırrı paylaşacak bir arkadaş arıyorum."

Küçük alageyik iri, yumuşak gözlerini kırpıştırdı. "Bir sır mı?" diye sordu usulca. Fındık faresi başını salladı ve ucu yumuşak bir ışıltıyla parlayan uzun, kıvrık kuyruğu heyecanla sallandı. "Harika bir sır," dedi. "Ormanın derinliklerinde gizli bir sonbahar meyve bahçesi var; olgun elmalar ve altın yapraklarla dolu. Benimle keşfetmeye cesaret edecek birini arıyordum." Geyiğin kalbi hızla çarptı. "Ben pek cesur değilim," diye itiraf etti.

Büyülü fındık faresi yaklaştı ve minik patisiyle onun ince bacağına hafifçe vurdu. "Başlamak için cesur olmak zorunda değilsin," dedi bilgece. "Sadece bir adım atman yeter. Ben hemen yanında olacağım." Işıldayan bıyıkları neşeyle kıpırdadı. Küçük geyik onun parlayan kuyruk ucuna baktı ve içinde minik bir cesaret kıvılcımı hissetti. "Tamam," diye fısıldadı. "Deneyeceğim." Ve birlikte ormana doğru yola koyuldular.

Orman yolu kıvrımlıydı ve çıtırdayan yapraklarla kaplıydı. Küçük alageyik yavaşça yürüdü, ince bacakları engembeli zeminde dikkatliydi. Fındık faresi sırtına binmişti, meşe palamudu şapkası zıplıyordu. "Bak," dedi minik patisiyle işaret ederek. "Güneş ışığının yaprakları nasıl parıl parıl parlattığını görüyor musun?" Geyik başını kaldırdı ve etrafındaki güzelliği gördü. Utangaçlığı birazcık erimeye başladı.

Dikenli alılarından oluřan sık bir ite geldiler. "Meyve bahesi hemen ötede," diye fısıldadı fındık faresi. "Ama gizli bořluęu bulmamız gerek." Kk geyik yine endiřelendi. Ya geemezlerse? Ama fındık faresi glmsedi ve "Uzun kulakların bařkalarının duyamadıęı řeyleri duyabilir. Rzgrı dinle," dedi. Geyik dinledi ve soldan gelen yumuřak bir vınlama duydu. "Bu taraftan!" dedi, kendi sesine řařırarak.

Çalıların arkasında küçük bir açıklık buldular. Küçük geyik dikkatlice içeri süzüldü ve fındık faresi sevinçle bağırdı. Öbür tarafta en güzel meyve bahçesi belirdi. Elma ağaçları dallarını yükseklerle uzatmış, parlak kırmızı ve altın elmalarla doluydu. Her sonbahar rengine yapraklar—turuncu, sarı ve kırmızı—konfeti gibi süzülüyordu. Küçük alageyik soluğunu tuttu. "Burası büyülü!" diye fısıldadı.

Büyülü fındık faresi aşağı atladı ve bir yaprak yığınının içinde dans etti. "Yapabileceğini biliyordum!" diye ciyakladı. Küçük geyik meyve bahçesine birkaç adım attı. Çimen yumuşacıktı ve hava tatlı kokuyordu. Yere düşmüş bir elmadan küçük bir ısırık aldı ve suyu hayatında tattığı en lezzetli şeydi. Fındık faresi alçak bir dala tırmandı ve ona minik bir elma attı. "Yakala!" diye güldü ve geyik onu küçük tomurcuk boynuzlarıyla yakaladı.

Ağaçların arasında oynadılar, altın yaprakları kovaladılar ve elma gövdelerinin arkasına saklandılar. Küçük geyik korkmadan koşup zıplayabildiğini keşfetti. Kabarık beyaz kuyruğu sevinçle sallanıyordu. Fındık faresi ona komik hikâyeler anlattı ve burnunun üstünde bir elmayı nasıl dengede tutacağını gösterdi. "Sandığından daha cesursun," dedi ve geyik ona inandı, birazcık.

Güneş batmaya başladığında meyve bahçesi sıcak bir ışıkla parladı. Küçük geyik aniden bir endişe hissetti. "Ya burayı bir daha bulamazsam?" diye sordu. Fındık faresi usulca gülümsedi. "Sır sadece meyve bahçesi değil," dedi. "Sır, onu keşfedecek cesareti bulmuş olman. O cesaret her zaman içinde." Çantasından ona minik bir meşe palamudu verdi. "Hatırlaman için bunu sakla."

Küçük alageyik toynağındaki meşe palamuduna baktı. O sabah ne kadar korktuğunu ve şimdi ne kadar eğlendiğini düşündü. "Teşekkür ederim," dedi. "Sen bana inandın." Fındık faresi yeniden sırtına tırmandı. "Arkadaşlar böyle yapar," dedi. "Ve artık sen de kendine inanabilirsin." Geyik biraz daha dik durdu, tomurcuk boynuzları gururluydu.

İlk yıldızlar belirirken ormanın içinden geri yürüdüler. Küçük geyik artık çalılarının arkasına saklanmıyordu. Kırmızı yaprak tılsımını alacakaranlıkta parlayarak yolda cesurca yürüdü. Sıcak açıklığa vardıklarında diğer hayvanlar şaşkınlıkla başlarını kaldırdı. "Arkadaşın kim?" diye sordu bir tavşan. Küçük geyik gülümsedi ve "Bu büyülü fındık faresi. Gizli bir meyve bahçesi bulduk!" dedi.

Fındık faresi minik patisini salladı. "Ve bu küçük geyik tanıdığım en cesur kâşif," diye duyurdu. Diğer hayvanlar merakla ve dostça etraflarına toplandı. Küçük alageyik onlara altın yaprakları ve olgun elmaları anlattı ve sesi güçlü ve netti. Hatta bir dahaki sefere birlikte gelmeleri için onları davet etti. Utangaçlığı sabah sisleri gibi eriyip gitmişti.

O günden sonra küçük alageyik diğerk hayvanlarla oynadı. Yeni şeyler denemekten korkmadı. Hâlâ kırmızı yaprak tılsımlı ot tasmaını takıyor ve minik meşe palamudunu güvenle saklıyordu. Büyülü fındık faresi sık sık ziyarete geliyordu ve birlikte gizli sonbahar meyve bahçesini tekrar tekrar keşfediyorlardı. Her ziyaret, geyiğedostluğun cesaretini bulmasına yardımcı olduğunu hatırlatıyordu.

Ve ne zaman yeni bir arkadaş utangaç ya da güvensiz hissetse, küçük alageyik yanına koşar ve "Başlamak için cesur olmak zorunda değilsin. Sadece bir adım at. Ben hemen yanında olacağım," derdi. Sonra yumuşacık gülümsemesini gülümser, kırmızı yaprak tılsımı sallanırdı ve herkes iyi dostların cesaret ve neşe bulmamıza yardımcı olduğunu bilirdi.